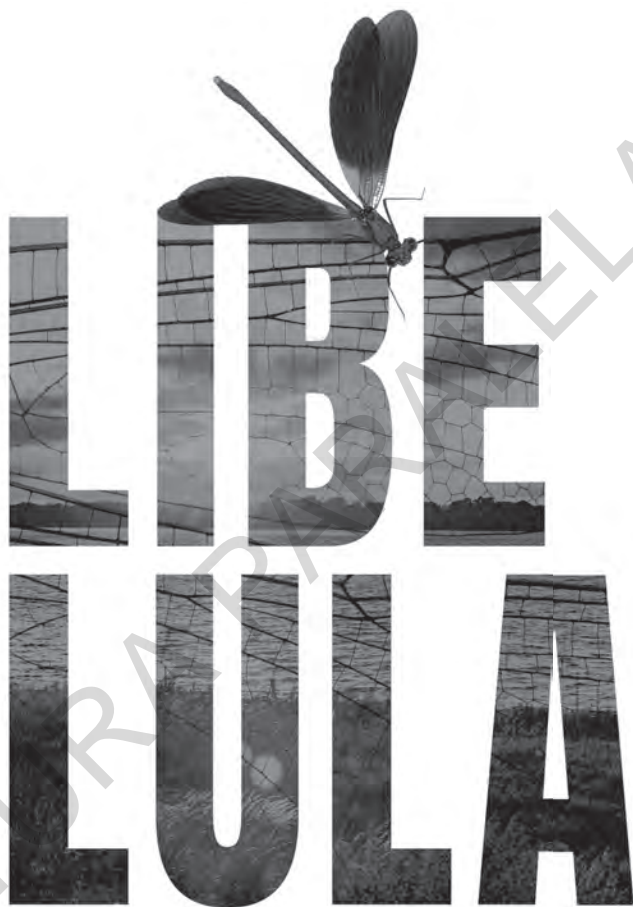

Doina Gecse-Borgovan

Editura Paralela 45

I

Se zvonise de prin martie că vor avea o colegă nouă. O simandicoasă, şușoteau fetele. Cică trăise mai mult prin străinătate și se mutase de curând cu părinții la ei în oraș. Sau cam așa ceva i se păruse că aude.

Dimineața, neoanele scăldau sala de clasă într-o lumină rece, care lui Tudor îi provoca dureri de cap și o ușoară senzație de greață. Noul regulament școlar le interzicea folosirea telefoanelor la ore. Lipsit de ecran, băiatul se uita în gol spre fereastră. Din prima bancă, putea să vadă un colț de bulevard, intrarea în parc și tramvaiele care luau curba aplecându-se greoi într-o parte. Se gândea că la sfârșitul orelor o să iasă din curtea liceului, o să-și cumpere trei covrigi cu cremă de vanilie de la chioșcul de peste drum, o să străbată rapid bulevardul până în dreptul pieței, o să cotească la dreapta pe strada lor și o să ajungă, în sfârșit, acasă. Mama avea consultații la cabinet de după-amiază, urma să se întoarcă acasă după șapte seara, sau poate chiar mai târziu dacă avea vreun pacient pentru care făcea proba finală la un aparat dentar sau la un implant. Asta însemna câteva ore de liniște și singurătate pentru el, când se putea juca pe playstation fără să fie întrerupt și să câștigă cu întrebări și discuții despre școală și despre teme.

Toată lumea îi spusese că în clasa a IX-a o să fie super lejer, că te lasă toți, părinți și profesori, în pace după stresul de la capacitate. Mama lui se părea că era singura persoană din lume care nu auzise teoria asta. Îi tot verifica mediile și absențele și făcea scandaluri cumplite la orice notă mai mică de opt. Pentru că majoritatea notelor lui Tudor erau sub opt, certurile lor erau multe și dese.

Ușa se deschise cu un scrâșnet prelung și în clasă intră diriginta, urmată de o fată subțirică, cu păr întunecat la culoare, breton și ochelari cu rame subțiri, negre și hexagonale, care privea în jos, de parcă pierduse ceva sau era foarte interesată de modelul în formă de brăduț al parchetului uzat și nelăcuit. Avea o haină lungă și largă de stofă verde, care atârna pe ea ca pe un umerăș.

După ce sușoti câteva minute la profa de franceză care tocmai desena pe tablă un tabel cu concordanța verbelor, diriginta li se adresă cu vocea ei de mezzosoprană care lui Tudor îi zgâria timpanele.

— Copii, spuse ea prelungind vocalele de la final de parcă ar fi folosit mai mulți de „i” decât permitea gramatica, de astăzi aveți o nouă colegă. Se numește Eva Fitoussi și s-a mutat la noi în oraș luna trecută. A trăit până acum în mai multe țări, o să o rugăm să ne povestească despre asta joi, la ora de dirigenție. Sunt sigură că sunteți nerăbdători, ca și mine de altfel, să-i aflați povestea, spune femeia zâmbind larg și punând pe umărul fetei o mână dolofană, pe care sclipeau mai multe inele de aur.

Pe Tudor îl enerva teribil gestul prin care diriga își freca mulțumită palmele, de parcă cine știe ce ispravă făcuse. Și modul în care se legăna permanent de pe un picior pe altul atunci când vorbea i se părea insuportabil. La fel ca orele ei de biologie. Cine naiba e curios de mitoză și meioză sau de teoria celulară? Ca să nu mai vorbim despre orele de dirigenție, la care îl tot pistona să vorbească și să-și spună părerea despre te miri ce tâmpenii lipsite de

importanță. Își aținti din nou privirea pe geam. În stația de tramvai, o bătrână adusă de spate, îmbrăcată într-un pardesiu vechi și ponosit de culoare incertă, căuta febril într-o sacoșă de cumpărături cu roțile. Sperând să primească ceva de mâncare, doi porumbei îi dădeau târcoale de la o distanță politicoasă.

Când diriginta îi rosti numele, Tudor tresări puternic.

— Dragă Eva, îți propun să te așezi în prima bancă de la fereastră, lângă colegul tău Tudor Șerban.

Din băncile din spate se auziră chicoteli și cineva spuse cu voce tare:

— Aoleu, săraca fată! la care toată clasa izbucni în râs.

Nu, nu-i mai păsa de răutățile și tachinările lor. Nu-i păsa nici că sfrijita asta o să stea în bancă lângă el. Cu coada ochiului, văzu că fata își proptește rucsacul lângă piciorul mesei și se așază. Era o mișcare atât de ușoară, că lui Tudor îi veni în minte pițigoiful cu pene verzi care în zilele reci de iarnă ateriza pe pervazul bucătăriei, unde mama improvizase o hrănitoare cu semințe de mei. Era mic și fragil, nu-l auzeai niciodată când se apropia și cobora ușor cu aripile un pic desfăcute, ciugulind apoi în grabă semințele rotunde și gălbui.

Eva se întoarse pe jumătate cu fața spre el și fu tentată să-i întindă mâna, însă când văzu că băiatul se încruntă și privește ostentativ spre geam se răzgândi și se aplecă să-și scoată lucrurile din rucsac. Puse apoi pe masă, cu aceleași gesturi neauzite, un penar lung și negru pe care se citeau limpede literele albe ale mărcii: Tommy Hilfiger. Clar, sfrijita era plină de bani!

De obicei, Tudor nu ieșea din clasă în timpul pauzelor. Își lua telefonul și se uita la *reel*-uri pe Instagram. Când sună de pauză, după ora de franceză, așteptă pândind cu coada ochiului ca noua colegă de bancă să se ridice și astfel să poată și el să meargă la dulap să-și recupereze telefonul. Fata însă își scoase din rucsac o carte și un pachet

subțire și portocaliu de biscuiți și începu să citească și să ronțăie fără zgomot, stând foarte aplecată peste pupitru. Era obligat să-i vorbească.

— Scuze, aș vrea să ies. Vocea îi suna spart și răgușit, nu vorbise deloc de dimineață. Își aduse aminte și de coșul uriaș care-i înflorise de ieri seară fix în mijlocul bărbiei și pe care firele de barbă care începuseră să-i crească anapoda îl făceau și mai vizibil.

Eva nici măcar nu-l privi, se ridică, îi făcu loc să treacă, apoi se așeză înapoi în bancă, cu aceeași mișcare vapoasă, neuzită. Tudor își luă telefonul din dulap, apoi se opri nehotărât în mijlocul clasei. S-ar fi întors în bancă, dar asta însemna să o roage din nou să se ridice și să-i facă loc. Hotărî să iasă în curte. Era pauza mare, așa că fu nevoit să se fâțâie fără rost douăzeci de minute, până auzi din nou refrenul din *Nothing Else Matters*, piesa de la Metallica ce anunța începutul și sfârșitul fiecărei ore din școala lor.

Tata a dispărut de acasă când Tudor era în clasa a VII-a. Verbul este cât se poate de corect: tata n-a fost răpit de extraterestri, nici nu s-a evaporat, ci pur și simplu într-o zi n-a mai venit. La început, Tudor n-a fost deloc neliniștit, credea că e plecat într-o deplasare de serviciu. A intrat la bănuieli abia când l-a sunat și i-a trimis mesaje repetate și n-a primit răspuns. O vedea și pe mama lui tristă și foarte tăcută, cu ochii roșii și umflați de plâns. Lămuririle pe care le-a cerut după câteva zile l-au umplut de groază și de îndoieli. Plângând și frământându-și mâinile, ea îi spusese că tata își găsisse pe altcineva, o parteneră nouă, și nu se mai întorcea acasă. Că se mutase într-un alt oraș cu acea femeie.

A reușit să dea de el la telefon abia după trei săptămâni. Cu o voce înfundată, de parcă era răcit, tata îi spusese că nu mai putea conviețui cu mama, că era profund nefericit, dar că găsisse pe cineva care îl înțelegea și îi dădea sentimentul că s-a născut

a doua oară. O femeie frumoasă și bună, pe care Tudor trebuia să o cunoască neapărat cu prima ocazie. Nu mai aștepta să afle când ar fi urmat să se ivească acea ocazie. I-a închis înspăimântat telefonul și n-a mai vrut să audă nimic despre toată povestea. Încerca să se convingă că toate astea nu se întâmplaseră, încerca să uite. Se refugiasse într-o mușenie din care nu reușiseră să-l scoată rugămințile, lacrimile și amenințările mamei, vizitele la psiholog sau prăjiturile bunicii. Prăjituri multe și bune, cu cremă și foi de nucă, cu caramel sărat și ciocolată albă. Mânca, se îngrașa și se juca *Minecraft* și *Fortnite* pe playstation. La școală era la fel de necooperant și absent. Un adolescent care căra în spate tot mai multe kilograme și un sentiment cumplit de vinovăție. Pentru că nimeni nu reușise să-i scoată ideea asta din cap: tata plecase de acasă din cauza lui.

Salvarea a venit de la un curs de *game developer*, la care mama a avut inspirația să îl înscrie. Lui Tudor i s-a deschis atunci o lume în care putea fi altcineva. La școală gâfâia și transpira la orele de sport, se izola de colegi și primea note proaste, în schimb în lumea jocurilor video devenea tot mai bun și se dovedea foarte creativ. Asta l-a și motivat să înceapă să învețe pentru capacitare: își dorea să intre la clasa de informatică, la cel mai renumit liceu din oraș. Și a reușit, penultimul pe lista de admiși. Acum însă, dat fiind că amenințarea examenului nu mai exista, iar bacul era doar un pericol foarte neclar și îndepărtat, în afară de informatică și matematică nu era deloc dispus să mai învețe. Noii colegi de clasă îl evitau și nu se împrietenise cu nimeni. Avea un singur prieten, David, fost coleg de grădiniță, care studia acum la altă școală și împreună cu care testa micile jocuri pe care le crea la cursurile de cod. Nu se întâlneau însă niciodată în oraș, vorbeau pe Instagram și pe Discord. Mergea și la psiholog o dată pe săptămână, mai mult de dragul mamei pe care ar fi vrut să n-o mai vadă înlăcrimată și tristă. Uneori îi venea să meargă la ea, să o mângâie sau

să-i vorbească, așa cum făcea când era mai mic, dar parcă un perete de gheață îl oprea să întindă mâna sau să deschidă gura.

*Hang my head
Drown my fear
Till you all just disappear
Black hole sun
Won't you come
And wash away the rain?*

De când descoperise piesa asta de la Soundgarden o asculta pe *repeat*, cu volumul dat la maxim în căști. Se hotărâse să-și lase părul să crească, nu pentru că ar fi fost mare rocker sau metalist, ci pentru că i se părea că astfel ridică o nouă barieră între el și lumea exterioară. Se învârtea prin curte în pauza mare ascultând *Black Hole Sun* și evitând găștile din care el nu făcea parte, când simți că cineva îl bate pe umăr. Se întoarse mirat, privind prin bretonul care aproape că îi acoperea ochii. Și trebui să-și lase privirile să coboare destul de mult, ca să descopere cine îi întrerupea gândurile și plimbarea. Abia acum își dădea seama ce mărunțică era noua lui colegă de bancă.

— Scuză-mă, te rog, poți să-mi spui cum ajung la cabinetul psihologului? Diriginta mi-a spus că trebuie să trec azi pe acolo.

Vocea îi era joasă, graseia și avea un fel ciudat de a rosti cuvintele, de parcă îl alegea cu băgare de seamă pe cel mai potrivit și ezita înainte să îl rostească. Ca atunci când mergi pe întuneric și pipăi în stânga și dreapta ca să găsești comutatorul, ușa sau fereastra. În glas i se simțea un foarte ușor accent franțuzesc.

— Da, sigur, e în corpul celălalt de clădire, la subsol. Intri, cobori și o iei în stânga. O găsești ușor, are niște fluturi mari și colorați lipiți pe ușă.

Întinse brațul să îi arate unde trebuia să ajungă, înclinându-se ușor spre ea.

— Mersi, îi răspunse Eva, pornind în direcția pe care el i-o indicase.

Atingerea ei ușoară pe umăr îi stăruia, iar Tudor își aduse aminte din nou de pițigoiful care ciugulea mei pe pervazul bucătăriei.

O urmări cu privirea cum traversează curtea, părul ei lung, negru și lucios i se legăna pe umerii osoși ca o apă întunecată. Când fata dispăru în clădirea din fundul curții, Tudor se răsuci pe călcâie și porni spre sala de clasă. Era foarte aproape de intrare când un brânci puternic îl obligă să fac doi pași grăbiți în față și aproape că se lovi cu capul de ușă. Cu Vlad, adoratul fetelor și cel mai mare fotbalist al clasei, avusese probleme încă de la începutul anului școlar. Îl sâcâise chiar din prima zi de școală, râzând de lipsa lui de talent la sport și de faptul că era supraponderal. Sau, spus mai pe șleau, gras, matahală, o balenă.

— Ce faci, bă balenă, te dai la asta nouă? Nu mă mir, bă umflătule, că și ea pare ciudată rău. *Two fuckin' freaks*, zise Vlad râzând ca o hienă încordată, gata de atac și Tudor auzi corul de răutăcioși, băieți și fete, care îl aprobau behăind și repetând încântați: *two fuckin' freaks!* Numa' să nu încerci să te urci pe ea, că o faci plată, o faci biscuite, băă!

Tuturor li se păru gluma teribil de amuzantă și începură să râdă ca un cor de capre.

Pe Tudor comportamentul colegilor lui de clasă îl lăsa indiferent, oricât de multe moșcii îi spuneau. Își construisese o platoșă de nepăsare și nici măcar nu-i mai auzea. În majoritatea timpului îi ignora și pentru că nu mai stârneau în el nici o reacție vizibilă, de la o vreme și ei începuseră să se plictisească, așa că îl ignorau la rândul lor în cea mai mare parte a timpului. Nu era invitat la petreceri sau

zile de naștere și aproape că nu se salutau atunci când se întâlneau în afara școlii. De data asta însă, Tudor simți o arsură în capul pieptului, se întoarse și, fără să se gândească prea mult, îi trase un cot în ochi lui Vlad. Luat prin surprindere, băiatul se îndoi ca un creion rupt în două și căzu.

Tudor nu simțea nici teamă și nici furie. Un calm ca o plapumă albă și caldă se așezase peste mintea lui. Se gândea doar că va trebui să-i explice mamei ce-l făcuse să se bată și nu prea știa să explice ce-l apucase. Întinse mâna să îl ajute pe Vlad să se ridice, dar acesta îl respinse.

— Du-te-n pula mea de balenă! Glasul îi căpătase însă un ton ușor diferit și o undă de uimire respectuoasă se strecurase în felul în care-i vorbea.

Pentru că proful de istorie tocmai trecea pe lângă ei, incidentul nu rămase fără consecințe. Ambii băieți se aleseseră cu nota 9 la purtare și cu o predică lungă și plicticoasă din partea dirigintei. Tudor se alege și cu porecla Orca. Nu-l deranja. Din contră, i se părea foarte potrivită și îl făcea să se simtă o idee mulțumit de sine.

Eva se afla la a șasea școală pe care o frecventa și la a cincea țară în care trăia. Tatăl ei era consultant economic și se născuse în Algeria din părinți de origine franceză. O cunoscuse pe mama Evei în perioada în care fusese detașat la București. Era pe atunci consultant al Băncii Mondiale. Fusese dragoste mare între cei doi, care se căsătoriseră și se mutaseră la Paris, acolo unde locuia, la acea vreme, Yanis Fitoussi. Mama Evei, Ramona, era absolventă de studii economice și lucra fără prea mare tragere de inimă într-o bancă comercială din București. Căsătoria cu Yanis și plecarea din România i se păruseră la vremea respectivă cel mai mare noroc din lume și o ocazie care nu trebuia ratată. Nu lăsa în urmă cine știe ce: un

apartament pustiu în orașul natal, câțiva prieteni și câteva amintiri. Părinții îi muriseră într-un accident rutier când Ramona era studentă în anul trei la București.

Eva se născuse la mai puțin de un an de la mutarea la Paris. Viața în Franța însă nu era așa de idilică în realitate. Ramona se plângea mereu că stă închisă între patru pereți cu copilul, în timp ce soțul ei petrecea uneori și două sau trei luni în deplasări prin străinătate.

Când fetița împlinise un an și jumătate, părinții ei hotărâseră să se mute în Algeria, la părinții lui Yanis. Eva nu avea amintiri din Paris, în schimb se gândea cu nostalgie și dor la casa bunicilor din Alger. La mirosul de mare, la palmierii și pini care umbreau străzile în trepte, la casele cu obloane albastre și la pereții placați cu gresie colorată. În vechiul district Kouba se afla casa bunicilor și acolo începuse și Eva să meargă la grădiniță. La șase ani, când se pregătea să se înscrie la școală în clasa întâi, se mutară din nou. Tatăl promise o nouă misiune, în Suedia, la Stockholm, iar ea făcu clasele primare la Școala Franceză *Saint Louis*.

După soarele și căldura din Alger, adaptarea la clima rece, ploioasă și mohorâtă din Suedia a fost deosebit de dificilă. Înghițind în silă chifteluțele și cartofii cu sos de roșii de la cantina școlii, Eva visa la friptura de miel a bunicii, la humusul ei cremos și aromat, la baclavalele vândute la colț de stradă și la sorbeturile răcoritoare de fructe. Nu se putea adapta la iernile teribil de reci și întunecate, la ritmul prea alert al vieții și la răceala oamenilor. Noii ei colegi de școală erau în marea lor majoritate străini ca și ea, rătăcind prin lume alături de familiile lor nomade. Un nomadism diferit de cel al beduinilor despre care auzise atât de multe povești în Alger.

Petrecură cinci ani la Stockholm, lungi, chinuitori, triști. Eva nu avea prieteni, frecvența fără tragere de inimă cursuri de balet și

mergea de două ori pe săptămână la ore de limba suedeză. Un șofer tăcut, de origine tunisiană o ducea cu mașina prin oraș, oriunde avea nevoie. Se obișnuise cu viața singuratică, iar compania altor copii nu-i lipsea. Păstra legătura doar cu Amira, prietena ei din Algeria, însă, pe măsură ce anii treceau, iar ele creșteau, se îndepărtau una de alta și găseau tot mai puține lucruri pe care puteau să și le spună. Părinții erau foarte mândri de ea: la aproape 12 ani vorbea fluent patru limbi: franceză și română, engleză și suedeză.

Se apropia sfârșitul clasei a cincea, mai era o săptămână până la vacanța de vară, când Eva se întorsese acasă și își găsisese părinții în toiul unei certe violente. Mama ei plângea și striga umblând de colo colo prin sufragerie, roșie la față și cu părul în dezordine, așa cum n-o mai văzuse niciodată. Tatăl ei încerca să-și păstreze calmul vorbindu-i pe un ton blând și egal, așezat pe canapea.

Ramona o observă prima pe Eva și încercă să zâmbească printre lacrimi, aranjându-și cu mâinile părul zburlit și ieșindu-i grăbită în întâmpinare. Fata nu-i răspunse la îmbrățișare și făcu un pas înapoi.

— Se poate ști ce-ați pățit?

Când erau toți trei, vorbeau întotdeauna în franceză, limba pe care o știau cu toții. Când erau doar ele două, mama și fiica foloseau limba română.

Tatăl ei își trecu palmele de câteva ori peste pulpe, apoi și le ridică și-și netezi părul care i se rărea tot mai vizibil în vârful capului. Își dădu jos ochelarii cu rame rotunde și aurii, îi așeză pe măsuța din fața canapelei și îi făcu semn fetei să se așeze lângă el.

— Scumpa mea, ești deja suficient de mare ca să înțelegi unele situații, așa că o să-ți vorbesc fără menajamente. Am primit o nouă misiune, trebuie să ne mutăm.

Eva era atât de sătulă de viața la Stockholm, încât vestea mutării o înveseli de-a dreptul.

— Să ne mutăm? Unde să ne mutăm de data asta? Sper să fie un loc în care e cald și soare.

— La Moscova.

Răspunsul lui Yanis îi provocă Ramonei un hohot de plâns lung ca o tânguire.

— La Moscova? Adică în capitala Rusiei, vrei să spui?

Eva nu știa prea multe lucruri nici despre Moscova, nici despre Rusia, dar plânsul mamei o neliniștea teribil. Era clar că nu putea fi vorba despre un loc prea plăcut. Se uită bănuitoare când la mama, când la tatăl său, însă Yanis își ferea privirea, iar Ramona începuse să se plimbe prin cameră exact cum văzuse Eva mai demult un tigru într-o cușcă strâmtă la grădina zoologică.

Părăsiseră Suedia la scurtă vreme după aceea, iar viața la Moscova se dovedi și mai cenușie decât la Stockholm. Dacă în Suedia Eva putea hoinări după bunul plac prin oraș atunci când nu avea teme, ore de limbă sau balet, în Rusia, frica mamei devenise patologică și nu o lăsa să meargă nicăieri de una singură. Aveau și aici șofer, un băiat blond, înalt și zâmbitor, care îngăima câteva cuvinte englezești și care o însoțea peste tot. Adică dimineața o ducea la școală, iar după-amiaza o aștepta și o conducea din nou până acasă, pentru că, în afara orelor de la Școala Internațională Engleză, Eva nu prea avea unde să se ducă. Obișnuită cu viața solitară, petrecea foarte mult timp acasă, studiind cărți despre plante și insecte. Îi era dor de natura luxuriantă a Algeriei, de varietatea plantelor, florilor și copacilor care o înconjurau. Visa să se facă entomolog și exploratoare și își petrecea majoritatea vacanțelor de vară în casa primitoare a bunicilor din Alger. Ar fi vrut să iasă în împrejurimile Moscovei sau măcar în parcul Hermitage, pe lângă care trecea în fiecare dimineață în drum spre școală. Mama reacționa isteric însă la orice propunere de a ieși la plimbare, turnându-i povești

însăpământătoare despre răpiri, mafie și răscumpărări de sute de mii de dolari.

Aveau o grădiniță înconjurată de ziduri înalte de beton cenușiu, iar acolo Eva începu să cultive flori și plante aromatice, tufe de rozmarin și de lavandă, busuioc și măghiran. Cumpăraseră doi leandri uriași de la o seră de la marginea orașului și doi meri pitici cu ramuri răsucite care parcă implorau milă. Când împlini 14 ani, primi cadou de la părinți o cățelușă teckel cu păr sârmos, pe care o botezară Lola.

Zilele treceau monoton pentru Eva și nu se întrezăreau mari schimbări în rutina zilnică, atunci când izbucni războiul din Ucraina, pe 24 februarie.

Ramona nu se mai lamentă și nu mai plânse de data asta. Pe un ton înghețat și cu o figură împietrită, îi spuse lui Yanis că o ia pe Eva și pleacă. Sătulă să tot colinde lumea și să se adapteze mereu, decisese să se întoarcă în România, în orașul ei natal. Se gândea să o înscrie pe Eva la liceul pe care și ea îl absolvise în urmă cu aproape 30 de ani.

Fără să mai încerce să găsească argumente care să o facă să se răzgândească, Yanis le cumpără bilete de avion și le conduse la aeroportul Șeremetievo. Nu știa când și dacă le va urma. Atmosfera era foarte încordată în ultima vreme în casa lor, iar Eva simțea că între părinții ei lucrurile nu stăteau deloc bine. Îi imploră să se întoarcă la Alger, singurul loc din lume pe care ea îl considera acasă. Mama fu însă neînduplecată. Se săturase să colinde prin țări străine și dorea doar să trăiască liniștită în orașul ei natal din România. Așa ajunse Eva colegă de bancă cu Tudor.

La două săptămâni de la prima lor întâlnire, școala se închise pentru zece zile: urma vacanța de Paști.